

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **D. L.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2018, č. j. MV-6836-6/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2019, č. j. 57 A 43/2018 - 81,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2019, č. j. 57 A 43/2018 - 81, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 10. 2017, č. j. OAM-1791-35/ZR-2013 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

[2] Proti rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“) brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Ten je rozsudkem ze dne 17. 5. 2019, č. j. 57 A 43/2018 - 81 (dále jen „napadený rozsudek“), zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud shledal důvodnou námitku žalobkyně, že se žalovaná dostatečně nezabývala přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného života žalobkyně. Uvedl, že při hodnocení dopadů rozhodnutí do vztahu mezi žalobkyní a jejími dětmi nepostačuje prostý

argument (obsažený ve správních rozhodnutích obou stupňů), že zrušení trvalého pobytu nepředstavuje zákaz styku s dětmi. Dané tvrzení je jistě pravdivé, platí však, že správní orgány jsou zároveň povinny zamýšlet se nad tím, jaká situace v důsledku zrušení trvalého pobytu v konkrétním případě vznikne, neboť pouze pak mohou dostát požadavku obsaženému v § 77 zákona o pobytu cizinců a vážít, zda dopad této situace je ve vztahu k rodinnému životu cizince s ohledem na specifika věci přiměřený.

[4] Krajský soud zavázal žalovanou, aby v dalším řízení zcela konkrétně uvedla, jakým způsobem má být řešeno případné rozdělení a dálkový styk žalobkyně a její nezletilé dcery ve světle zprávy OSPOD, případně podrobně popsat, co se bude dít s nezletilou občankou České republiky v Bělorusku, pokud by tato nezletilá následovala svou matku, a zda takový postup není v rozporu s ochranou nezletilé.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Namítá, že je napadený rozsudek nezákonný a nepřezkoumatelný.

[6] Stěžovatelka i správní orgán I. stupně řádně uvedly, proč shledaly napadené rozhodnutí přiměřeným z hlediska dopadu do rodinného a soukromého života žalobkyně. Stěžovatelka se na základě posouzení zprávy OSPOD zabývala situací nezletilé dcery žalobkyně. Sama žalobkyně neuvedla a nedoložila ve správním řízení, že by nezletilé v případě jejího setrvání na území bez žalobkyně bránily překážky v obnovení pobytu u své babičky (matky žalobkyně) v domácnosti se svým sourozencem (rovněž potomkem žalobkyně), když toto bylo dle zprávy OSPOD pro nezletilou zjevně funkčním modelem. Babička nezletilé již byla dříve ustanovena poručníkem nezletilé a zpráva OSPOD dokládá, že péče o nezletilou byla zjištěna ve velmi dobrém rodinném prostředí. Stěžovatelka v napadeném rozhodnutí k situaci nezletilé (a jejího sourozence) rovněž uvedla, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyni nedochází k zákazu jejího pobytu na území a k zákazu jejího styku s dětmi. Cizinecký informační systém poskytl informaci o tom, že na žalobkyni není nikdo pobytově závislý. Stěžovatelka odkázala mimo jiné na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017 - 31, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 9 Azs 401/2018 - 37, a ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 - 34.

[7] Stěžovatelka trvá na tom, že na základě obsahu spisového materiálu bylo možné učinit závěr, že převažuje zájem české společnosti na zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně nad zájmem na jeho ponechání, resp. že došlo k naplnění podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně ve smyslu ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[8] Vzhledem k výše uvedenému navrhla stěžovatelka, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] K obecné námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek touto vadou zjevně netrpí, jelikož z rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů krajský soud rozhodnutí žalované zrušil a jakým právním názorem ji zavázal. Stěžovatelka ostatně nijak nerozvedla, v čem by tato vada měla spočívat. Z další argumentace v kasační stížnosti je patrné, že stěžovatelka spíše nesouhlasí s právním posouzením zaujatým krajským soudem. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že napadený rozsudek je přezkoumatelný.

[13] Relevantní právní úpravu pro nyní posuzovanou věc představuje § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle kterého *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.*

[14] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou směřující proti posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Kritéria, která je třeba v rámci tohoto posouzení zohlednit, jsou demonstrativně uvedena v § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak ovšem vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, postačuje, pokud se správní orgány výslovně zabývají pouze těmi kritérii, k nimž se pojí skutečnosti uváděné cizincem či skutečnosti jednoznačně vyplývající z obsahu správního spisu (viz rozsudky ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013 - 34, a ze dne 8. 6. 2017, čj. 9 Azs 60/2017 - 37).

[15] Pro posuzovanou věc jsou podstatné následující skutečnosti. Žalobkyně pobývá na území ČR dlouhodobě a povolení k trvalému pobytu jí bylo uděleno již 8. 2. 2000. Dne 27. 11. 2013 bylo zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu opakované úmyslné trestné činnosti žalobkyně. Správní orgány vycházely zejména z Opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob, Cizineckého informačního systému a ze zpráv Orgánu sociálně právní ochrany dětí Magistrátu města Karlovy Vary. V prvostupňovém rozhodnutí je popsáno, kdy k jakému jednání došlo a kdy za ně byla žalobkyně odsouzena (během 8 let se dopustila celkem 12 trestných činů v souvislosti s užíváním drog a ve více případech byla odsouzena k nepodmíněným trestům odnětí svobody – detailně viz str. 2 až 3 a 11 až 12 tohoto rozhodnutí). Vzhledem k opakování trestné činnosti neměly za to, že se žalobkyně v průběhu času napravila, naopak dospěly k závěru o hrozícím dalším opakování trestné činnosti v budoucnu. Správní orgány uzavřely, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu dojde k zásahu do rodinných poměrů žalobkyně, který bude spočívat v tom, že se nezletilé děti nebo jen nezletilá dcera žalobkyně buď přesunou se žalobkyní mimo území ČR, nebo s ní budou v omezenějším kontaktu. Ze zprávy OSPOD vyplynulo, že o nezletilé děti žalobkyně dlouhodobě pečuje jejich babička žijící v domácnosti se sestrou stěžovatelky a bývalým manželem babičky. Žalobkyně na výživu nezletilé dcery finančně nepřispívá, bere si ji nicméně na víkendy a kupuje jí ošacení. Podle rozhodnutí bude mít zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ve vztahu žalobkyně a nezletilé mít dopad do rodinného a soukromého života žalobkyně, vzhledem k četné úmyslné trestné činnosti žalobkyně a jejímu nízkému respektu k právnímu řádu České republiky však nikoliv nepřiměřený. Žalobkyně sama neuvedla žádné skutečnosti, které by svědčily v její prospěch.

[16] Vzhledem k věku žalobkyně (v době rozhodování správního orgánu prvního stupně ca. 31 let) a délce jejího pobytu v ČR (v době rozhodování správního orgánu prvního stupně ca. 8 let) bylo možno vycházet z toho, že patrně již nemá intenzivních vazeb v Bělorusku, nicméně tamější prostředí a jazyk jsou jí známy. Věk žalobkyně byl správními orgány zřejmý a ke svému zdravotnímu stavu žalobkyně ničeho neuvedla, správní orgány proto oprávněně vycházely z toho, že její zdravotní stav odpovídá běžnému zdravotnímu stavu ženy v produktivním věku, který nebrání zrušení povolení k trvalému pobytu a případnému vycestování.

Nejvyšší správní soud k tomu pouze doplňuje, že stěžovatelka poukázala na to, že se žalobkyně od posledního trestního odsouzení nacházela ve výkonu trestu odnětí svobody, kde si nemohla vytvořit hodnotné vazby na území ČR, a k době strávené ve vězení nelze přihlížet v její prospěch ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

[17] Žalobkyně o svém soukromém a rodinném životě mnoho skutečností neuvedla. Z jejího tvrzení vyplývá pouze to, že má na území ČR nezletilou dceru a syna a matku, která se o nezletilé děti starala v době, kdy žalobkyně vykonávala trest odnětí svobody. Nezletilý syn se stále nachází v pěstounské péči babičky, nezletilá dcera byla v průběhu řízení před správními soudy svěřena zpět do péče matky. Soudy ve správním soudnictví však dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žádné další skutečnosti stěžovatelka netvrdila.

[18] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k opačnému závěru než krajský soud. Posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně považuje za dostatečné. Správní orgány zohlednily a vypořádaly jim známé skutečnosti (zejména str. 8 – 11 napadeného rozhodnutí), žalobkyně neprokázala, že by v jejím případě existovaly výjimečné okolnosti, které by vedly až k nezákonnosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Teprve pokud by tak učinila, bylo by možné správním orgánům důvodně vytýkat, že k nim měly přihlídnout nebo že ohledně těchto tvrzení nedostatečně zjistily skutkový stav věci. To se však v projednávané věci nestalo. Nejvyšší správní soud tak zejména s ohledem na četnost a závažnost protiprávního jednání žalobkyně a na pasivitu žalobkyně dospěl k závěru, že rozsah zjištěných skutečností a jejich následné poměření s hrozbou plynoucí z dalšího pobytu žalobkyně na území ČR provedly správní orgány dostatečně. Správní orgány nepopřely, že zrušení povolení k trvalému pobytu skutečně zasáhne do soukromého a rodinného života žalobkyně, ale přesvědčivě vyložily, proč považují správní rozhodnutí za přiměřené a Nejvyšší správní soud se s jejich závěry plně ztotožňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, čj. 9 Azs 401/2018 - 37).

[19] Závěr napadeného rozsudku krajského soudu je tak v rozporu s obsahem správního spisu, ze kterého jednoznačně vyplývá, že správní orgány se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně včetně dopadu na její nezletilé děti dostatečně zabývaly a dospěly ke správnému závěru, že k nepřiměřenému zásahu nedojde. Správní orgány ke dni svého rozhodování vycházely ze zjištěného skutkového stavu, ze kterého nevyplývalo, že by děti žalobkyně zůstaly na území České republiky bezprizorní. Mohou nadále pobývat u své babičky, která o ně doposud pečovala. Jednak má žalobkyně další zákonné možnosti legalizace svého pobytu, konkrétně jde o žádost o přechodný pobyt, neboť obě nezletilé děti mají občanství České republiky, což správní orgán naznačil na straně 13 svého rozhodnutí. Požadavek krajského soudu, aby stěžovatelka uvedla, jakým způsobem má být řešeno případné rozdělení a dálkový styk žalobkyně a její nezletilé dcery ve světle zprávy OSPOD, případně podrobně popsat, co se bude dít s nezletilým občanem České republiky v Bělorusku za situace, v níž by nezletilá následovala svou matku, tak překračuje povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců.

[20] Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že cizinec si má a může být při páčání závažné úmyslné trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, navíc opakovaně, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo na jeho území pobývat (srov. rozsudek

ze dne 23. 3. 2017, čj. 2 Azs 50/2017 - 45, ze dne 30. 3. 2017, čj. 9 Azs 313/2016-41, či ze dne 19. 12. 2018, čj. 9 Azs 401/2018 - 37).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a tak podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu